

мѣсто, и то подѣ номеръ; а по нѣкогашъ и съ нѣкои объяснения и примѣчания, като, напрымѣрь, опашката на котуракътъ. И така, подѣ първиятъ номеръ стои топоръ, който е обивитъ въ мушама; подѣ вториятъ номеръ — мотика; подѣ третиятъ — тривонъ; а по-нататакъ стоятъ: сврѣдли различна величина, канелки за бжчви и за кади; още по-нататакъ — различни чинии, паници, бжклици, шишенца, чашици, гжрнета, сахане, делви и много още други дрѣбулии, — сичко не може човѣкъ нито да разскаже, нито да опише. Трѣба да ви кажа, че въ тая стая Хаджи Генчо никого не пуца, даже и своята жена.

— Какъ да я пуснешъ, когато тя не е отъ с о й? казва Хаджи Генчо. — Не трѣба да я пуцамъ, защото тя обича да лапа, като харватинъ. Ако би азъ пуцалъ съкого въ моето скривалище, то до сега тамъ нищо не би останало. . . .

Хаджи Генчо обивилъ въ една хартийка